

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. K.** JUDr. Josefem Moravcem, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-300/LE-BE02-P12-2011 ze dne 24. července 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 17/2012 - 51 ze dne 30. ledna 2013,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Josefu Moravcovi, advokátu, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která je splatná do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností ze dne 6. března 2013 žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 28 Az 17/2012 - 51 ze dne 30. ledna 2013 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-300/LE-BE02-P12-2011 ze dne 24. července 2012, e. č. L009055. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana žadateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany, jež přicházejí v úvahu. K možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu konstatoval, že žalobcův příběh předestřený žalovanému je nevěrohodný, resp. účelově vymyšlený. K prokázání svých tvrzení nepředložil žádné důkazy, proto správní orgán a krajský soud mohly vycházet jen z jeho „azylového příběhu“, avšak žalobcova tvrzení byla nekonzistentní, při různých příležitostech uváděl protichůdné skutečnosti, stupňoval své potíže, které nebyl schopen přesvědčivě vysvětlit. Žalobce při různých příležitostech uváděl různě název

politické strany, jíž měl být řadovým členem, a její místo v politickém systému: jednou to měla být vládnoucí politická strana někdejšího prezidenta Tuniska Ben Aliho, jindy jiná politická strana s vládnoucí politickou stranou spolupracující. Vyjádřil obavy z pronásledování ze strany příznivců nynějšího režimu, nijak však své obavy, kromě obecných tvrzení o napjaté bezpečnostní situaci v zemi, nespecifikoval. Uvedl pouze hrozby ze strany dvou osob, jež měl udat, že nevolili vládní stranu. Krajský soud při hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce poukázal též na to, že při prvním kontaktu s orgány České republiky, při zadržení policií, se prezentoval jako státní příslušník Libye. Konstatoval též, že žalobce před příjezdem do České republiky nelegálně měsíc pobýval v Itálii, aniž by tam žádal o mezinárodní ochranu, do České republiky přijel proto, že zde má svého bratra. Poukázal na informace shromážděné žalovaným z několika nezávislých zdrojů o situaci v Tunisku po tzv. „jasmínové revoluci“ a na snahy tuniských vládních orgánů o pokrok na poli demokracie a lidských práv.

[3] Krajský soud, při přezkoumávání obdobně strukturovaného rozhodnutí žalovaného, se dále zabýval důvody udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu, a posléze též důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14a a 14b zákona o azylu. Ani zde žádné důvody k vyhovění žalobě neshledal.

[4] V kasační stížnosti podané z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel argumentoval, že jeho kasační stížnost je přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť přesahuje jeho vlastní zájmy tím, že krajský soud a žalovaný správní orgán zásadně pochybily při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a při zaujetí nesprávného právního názoru, což má přímý dopad do hmotněprávního posouzení stěžovatele. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl v podstatě totéž, co tvrdil před krajským soudem, tzn. argumentoval svou obavou z pronásledování v Tunisku ze strany příznivců současného režimu, resp. příslušníků bývalé opozice, z důvodu svého angažmá v politické straně spolupracující s tehdy vládnoucí politickou stranou prezidenta Ben Aliho, byť přiznal, že byl pouze řadovým členem, neměl žádnou funkci a do strany vstoupil ze zjištěných důvodů. Dále poukázal na špatnou bezpečnostní situaci v zemi. Napadenému rozsudku vytýkal absenci vyhodnocení podkladů s informacemi o bezpečnostní situaci v Tunisku, rozpor v názvu politické strany, jíž měl být členem, jak jej uváděl při pohovorech před žalovaným, připisoval chybě tlumočnicka a konstatoval, že nejde o chyby, resp. rozpory podstatné, aby ohrozily věrohodnost jeho azylového příběhu. Namítal též nesprávné posouzení otázky pronásledování, resp. odůvodněného strachu z pronásledování v zemi původu.

[5] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který krom toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, poukázal na absenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. K důvodům kasační stížnosti poznamenal, že otázka stranické příslušnosti stěžovatele není v jeho situaci nikterak podružnou a okrajovou, neboť svůj azylový příběh odvíjí od skutečnosti, že byl členem politické strany, a tvrzené problémy s pronásledováním klade do souvislosti právě s tímto členstvím. Nelze proto rozpory v jeho tvrzeních bagatelizovat. Poukázal též na to, že při soudním jednání tlumočnick na dotaz soudu možnost záměny překladu názvu stěžovatelem zmíněných politických stran zpochybnil (v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že tlumočnick záměnu označil za nepravděpodobnou).

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namísto kasační stížnosti odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel nic netvrdil; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu, resp. závažnosti dopadu do hmotněprávního postavení žalobce se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57, „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“ Nejvyšší správní soud vůbec žádá pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. Rozsudek krajského soudu je velmi pečlivý a přesvědčivý, zabývá se zevrubně všemi žalobními body a neponechává žádné otázky nezodpovězené.

[8] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu č. j. 28 Az 17/2012 - 10 ze dne 21. srpna 2012 ustanoven zástupce pro řízení JUDr. Josef Moravec, advokát, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát a podle poslední věty tohoto ustanovení advokát ustanovený jako zástupce krajským soudem zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně kasační stížnost) ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3 400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 4114 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Jiné úkony ustanovený zástupce neuplatnil. Přiznaná částka bude ustanovenému zástupci vyplacena v přiměřené lhůtě na jím uvedený účet (č. l. 9).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu